

къмъ тѣхъ и пѣе къту при небесны-тѣ врата. Каквы сѣ богаты облацы-тѣ, по пладнѣ, когато высѣтъ толко высоко и свѣтъкъ съ бѣлици въ безграино-то пространство! Кога засѣда слънце то, тѣ пакъ сѣ прехубавы и на западъ имѣтъ разны цвѣтове и образы. Нѣкога приличѣтъ на кулы и палаты, на высоки престоли отъ злато и скѣпоцѣнны камъни. Нощѣ, когато ги освѣтява мѣсяць-тѣ, тѣ сѣ много свѣтли, бѣли и чисты, и кагато сичко ся успокои и млѣкни, тѣ сѣ къту стадо отъ заспали овцы. Нѣ щое то облакъ? Облакъ е пары, които скоро ся губѣтъ и скоро ся измѣнявѣтъ: то тъмнѣтъ въ облачно время, то ся надувѣтъ въ бурѣ; нѣ послѣ ся явява радуга и природата ся усмихва средъ дѣждовны-тѣ порои. Нашій животъ прилича на облакъ, защото и той тѣжъ заминува и ся измѣнява; днесъ той свѣти прѣятно, а утрѣ тъмнее печално; нѣ отъ ново слънце-то грѣе надъ него, и той ся потопява мирно у вѣчный покой.

ПЪСЪНЬ.

Припаднала ми е тъмна мъгла,
Не было, Стояне, тъмна мъгла,
Ами было сиво стадо,
Средъ стадо овчарь стояше
И си мѣдень каваль свиреше,
Чи му кавала думаше:
Слушайте мало голѣво,
Гледайте, чи е мома пристанала
Среди село по пладнѣ,
У горѣ си оставила